

O STRAŠIDLU, KTERÉ MILOVALO ČOKOLÁDU

Magdaléna Netíková

Žilo bylo jedno strašidlo.

A jako každé strašidlo se živilo strašením. Noční pracovní doba, výplatou křik dětí i dospělých. Strašidlo svou práci milovalo. Povídalo se, že z celého města děsilo nejkvalitněji, a za jeho *nadpřirozený* talent si ho vážily příšery široko daleko. V domě číslo padesát tři díky němu nikdy nebydlela žádná rodina déle než pět dní. Ulice, ve které se jeho domov nacházel, paradoxně nesla název *Pátá*. Přestože se o strašidelném domě šířily zvěsti po celém městě, stále se nacházeli noví odvážlivci, dobrodruzi, zvědavci či pouze nic netušící lidé, kteří za pronájem zaplatili tučnou sumu a dobrovolně ulehli do postele v již obydleném pokoji. Strašidlo se vždy drželo svého osvědčeného plánu. První noc nechalo cizince ukolébat ve falešném pocitu bezpečí. To pak druhý den ráno začne člověk rozhlašovat, že se jedná pouze o báchorky a že v domě ve skutečnosti nestraší. Když poté s vítězným pocitem zhasíná lampičku u postele, ukáže mu strašidlo, zač je toho loket. Tu noc pouze vrčí a hučí, což v pětadvaceti procentech případů stačí, aby si jeho zákazníci druhý den ráno začali hledat nový byt. Třetí noc nejraději otevírá a zavírá dveře ložnice nebo skříně. V tomto bodě to vzdává většina obyvatelů. Pouze pár odvážlivců v domě zůstává i čtvrtou noc. To strašidlo nevydá jediný hlásek, ani ničím nepohne. Lidé pak celou noc probdívají a s napětím vyčkávají na sebemenší známky paranormální aktivity, kterou však nenacházejí. Jako nevyspalí a paranoidní se strašidlu poté stávají největší zábavou. Pátou noc strašidlo křičí na celé kolo, převrhává noční stolky a vytváří průvany. Pak se přiblíží k na smrt vyděšené lidské bytosti a zašeptá jí jediná dvě slova:

Miluji čokoládu.

Zní to legračně, ale tato jednoduchá, holá věta v sobě skrývá neuvěřitelnou moc. Strašidlo si potrpělo na originalitu a řídilo se příslovím *v jednoduchosti je krása*. Protože se pohybovalo ve vysokých společenských kruzích, poznalo mnoho příšerek i jejich děsivé taktiky. Ve většině případů se jednalo o naprostá klišé, dlouhé monology o smrti, nenávisti či strachu. Těchto řečí se lidé postupem času přestávali bát. Koneckonců, přestávají se bát obecně. Těžko říct, proč tomu tak je. V dnešní době se dá všechno „logicky vysvětlit“ a „vědecky dokázat“. Čím dál více

příšerek přichází o svá povolání a mnohé se dokonce začaly snižovat až k účinkování ve filmu. Strašidlo si ohroženost svého řemesla dobře uvědomovalo. O to víc ho pouštění hrůzy bavilo. Zrovna odpočívalo na ohromné skříni ve vstupní hale, když se otevřely hlavní dveře. V nich stál již známý realitní agent Straka s odhodlaným výrazem ve tváři. Straka měl, stejně jako strašidlo, jisté nadání. Ne však na strašení, ale na prodávání. Jedině on si troufal vkročit do tohoto domu a nabízet ho nic netušícím rodinám či vychvalovat dobrodruhům. Ve světě lidí byl uznáván skoro stejně jako strašidlo mezi příšerami. Za ním se objevily další postavy. Nejvyšší z nich, asi pětatřicetiletý pohledný muž, se nejistě rozhlížel po hale. Po jeho boku kráčela mnohem menší, ne však o moc mladší žena. Vlídne se usmála na Straku, který tradičně začal vyprávět romantický příběh, jenž se v tomto domě odehrál před sto padesáti lety. Strašidlo ten příběh znalo velmi dobře, protože tu tehdy bylo, takže ani neposlouchalo. Místo toho se soustředilo na své potencionální zákazníky. Za párem se objevil ještě jeden člověk. Nebo možná trpaslík? Strašidlo polekaně hledělo na zvláštního, velmi malého človíčka, který v ruce držel plyšového koníka. Světlé vlasy mu padaly do obličeje, jak mu hlava ohromeně kývala na všechny strany. Strašidlo podobné stvoření ještě nikdy nevidělo. Možná se jednalo o jakýsi ojedinělý druh příšerky, o kterém ještě nikdy neslyšelo. Na nic nečekalo a začalo psát zprávu svému dědečkovi, zda existuje nějaký démon, který na sebe umí seslat podobu trpasličího člověka. Odpověď mu přišla obratem:

Ty moje malé trdlo! To, co mi tu popisuješ, není žádný démon, ani trpaslík. Je to lidské dítě! Do deseti let ho nerozeznáš od jiného člověka...

Následoval dlouhý popis, jak funguje růst, a také, jak takový nový člověk vůbec vzniká, což strašidlo stále příliš nechápalo. Což ani nemuselo, protože to nijak nesouvisí s jeho prací, a tak se místo snahy porozumět zeptalo na důležitější otázku:

Máme právo je strašit?

Odpověď ho potěšila:

Můj milý, samozřejmě! Děti jsou nejčastější a zároveň nejlepší zákazníci. Jejich představivost je mnohem rozvinutější než u dospělých jedinců. Překvapuje mě, že jsi ještě žádného nepotkalo. Zaručuji ti, že jakmile je v rodině dítě, práce se stává o polovinu jednodušší. Takže hodně štěstí!

Strašidlo poděkovalo a pustilo se do práce.

Jak se dalo předem očekávat, pan Straka vnucování domu zvládl opět na výbornou a během dne v domě přibývaly krabice s oblečením, knihami i nádobím. První den se strašidlu vždy zdál velmi uklidňující. Uvelebilo se na ledniče a pozorovalo rodinu, jak se spokojenými tvářemi rozbalují krabice ze stěhování a vybírají pro ně to pravé místo. Z onoho dítěte již nemělo strach, ale rozhodlo se, že si na něj pro jistotu bude dávat zvýšený pozor. Mezi dospělými převážně padala oslovení *máma*, *táta* a *zlato*, dítěti říkali *Míša*. Černý plyšový koník nesl přezdívku *Koloběžka*.

První večer strašidlo nic neprovádělo. Schovalo se za záclonami v Míšově pokoji, kde *máma* zrovna vykládala pohádku. Jakýsi princ zachraňoval princeznu z věže, kterou střežil drak. Pohádka se mu zdála absolutně nereálná, protože draci přeci *neexistují*. Takový kamenožrout by mu připadal jako mnohem lepší záporná postava. Na chvíli zatoužilo, aby se sem nějaký spisovatel nastěhoval, aby mu trochu otevřelo oči. Když pohádka skončila (s velmi morbidním koncem zahrnujícím drakovu smrt), řekl Míša něco, co strašidlo opravdu vyděsilo.

„Mami, v mém pokoji je strašidlo.“

Máma se zasmála. „Neboj, žádná strašidla tu nejsou.“

Míša si trval na svém: „Je tady. Já to vím.“

Maminka se nabídla, že se podívá, zda tu někde není. Strašidlo začalo panikařit. Ze všech sil se přitisknulo ke zdi a doufalo, že za záclonu se maminka nekoukne. Jeho přání se naštěstí splnilo, protože prohledala oblast pod postelí a ve vestavěné skříni s oblečením. Hrdě synovi oznámila, že tu žádné strašidlo není, popřála mu dobrou noc a nic netušíc odešla z dětského pokoje pryč. Strašidlo tedy začalo zvažovat svoje možnosti. Mělo více štěstí než rozumu, protože Bůh ví, co by se stalo, kdyby ho člověk objevil. Nechtělo se mu nad tím ani přemýšlet, jak hrozné následky by to mohlo mít. Rozhodlo se tedy, že začne jednat již dnes v noci, aby celou situaci trochu urychlilo. Kvalitní zákazník, nebo ne, doufalo, že se sem už žádné dítě nikdy nenastěhuje.

Opustilo svou pozici za záclonami, přičemž jimi záměrně zavlálo. Mohlo slyšet, jak lidské srdce pumpuje rychleji, když vesele zaskučelo. Prolétlo dítěti těsně nad hlavou a shodilo knihu pohádek z poličky na zem. Míša se posadil a provedl něco, co se strašidlu za dvě stě let ještě nikdy nestalo – *rozsvítil*.

Strašidlo se v té náhlé panice pokusilo schovat pod postel, ale nebylo dostatečně rychlé. Velké dětské modré oči se ještě mhouřením snažily přivyknout na světlo, když se potkaly se strašidlovýma. Strašidlo se snažilo vzpomenout na historky svých přátel a kolegů, kteří v podobné situaci již byli. Pokusilo se tvářit strašidelně, ale z nějakého důvodu to nezabíralo, protože se chlapec usmál. Jeho srdce již netlouklo tak intenzivně, naopak se zdálo zcela klidné. „Ahoj,“ zvolal a strašidlo se polekalo ještě víc. Přeletělo přes celou místnost a cítilo na zádech Míšův pohled, když se schovalo do skříně. Cítilo se velmi zahanbeně. *Jestli se to dozví dědeček, propadne se studem*, pomyslelo si a začalo plakat. Mezitím, co mu před očima mizela výtečná reputace a naděje na další uznání se otevřely dveře a skříň zaplnilo světlo. Strašidlo fňuklo a pohlédlo na rozčuchaného Míšu, jak si ho zvědavě prohlíží. Cítilo, že je v pasti.

„Hej, neplač. Naši tě uslyší.“

Strašidlo poslechlo, přestože neporozumělo výrazu *naši*. Vylezlo ven ze skříně a sedlo si na chladnou podlahu. Míša udělal to samé.

„Co se ti stalo?“

„Nevyděsilo jsem tě.“

„To víš, že jsi mě vyděsil. Když jsem se natahoval pro vypínač, málem jsem se počural.“

„Rozhodně ses mě nebál jako já tebe.“

„Mě se bát rozhodně nemusíš.“

Chvíli bylo ticho a strašidlo nevědělo, co říct. Jako první tedy znovu promluvil chlapec.

„Já jsem Michal Nežádal. Maminka, tatínek a Lenka od nás ze třídy mi říkají Míša. A jak se jmenuješ ty?“

Strašidlo se postupně přestávalo bát a rozhodlo se, že může Míšovi věřit.

„Nemám žádné jméno,“ odpovědělo tiše, „strašidla si jména nedávají.“

„To je ale strašné,“ zhrozil se Míša a vyvalil nevěřícně oči. „Každý se musí nějak jmenovat. Jak na tebe volají?“

„Lidé většinou jednoduše křičí *strašidlo*. A my příšery se jmény neoslovujeme. Vždy poznáme, kdy na nás někdo mluví nebo o kom se ostatní baví.“

„Stejně mi to připadá nespravedlivé,“ trval na svém Míša, „že se nijak nejmenuješ.“

Kdyby mělo strašidlo ramena, pokrčilo by jimi. „Jsem na to zvyklé,“ ucedilo lhostejně. Chlapec se však rázně zvedal. „Nějaké jméno ti vymyslíme hned teď.“

Užuž chtělo začít protestovat, poté se však zarazilo. Ve svém nitru ucítil něco nového... *dojetí?* Něco takového pro něj ještě nikdo neudělal. Kromě jeho dědečka pro něj vlastně neudělal nikdy nikdo. Strašidlo, velmi okouzlené, přikývlo. Míša se usmál a zamířil k zatím nevybalené krabici a vytáhl z ní tlustou knihu. „Takže,“ pronesl hlasem hodného divadelního herce, „jaké jméno by to mělo být? Obyčejné, lidské? České, anglické, německé nebo čínské?“

„Lidské ne,“ rozhodlo se strašidlo, „vždyť ani nejsem člověk.“

„Dobře,“ souhlasil kluk a hodil knihu na postel. Na malou chvíli se odmlčel. „Můžeš mít stejné jméno jako slavné pohádkové bytosti. Třeba...“

Diskuze probíhala dlouho. Míša navrhoval jména ze svých oblíbených komiksů a pohádek, ty se však nelíbily strašidlu, strašidlo navrhovalo děsivé přezdívky vhodné pro šílené sériové vrahy, které se zase hnusily Míšovi. Chlapec si asi po desáté lehl na postel a zívnu. Vzal do ruky Koloběžku a chvíli ji pozoroval. Poté vykřikl. „No jasně! Strašidlo, co máš rád?“

„Proč se mě na to ptáš?“

„Tady Koloběžku, když se ještě Koloběžka nejmenovala, jsem každé ráno nacházel ležet na své staré koloběžce. Milovala ji snad nejvíc na světě, samozřejmě až po mně. Tak přišla ke svému jménu.“

Strašidlo pochopilo, kam tím míří. Jenže se naskytl háček – nevědělo, co má rádo. Jediné, co ho doopravdy bavilo, bylo strašení. A jménem Strašidlo by si situaci příliš neulehčili.

Poté si vzpomnělo, co má moc rádo. A poprvé ta slova vyslovil dříve než pátý večer.

„Miluji čokoládu.“

Míša se zazubil. „Taky ji mám moc rád. Jakou příchuť máš nejraději? Já oříškovou.“

Jednalo se o těžkou otázku, protože milovalo snad úplně všechny druhy. Po vnitřním hlasování promluvilo: „Nugátovou.“

Míša z postele nadšeně vyskočil. „Nugát! To je to jméno! Nugát!“

To jméno se strašidlu zamlouvalo. Spokojeně vypísklo na souhlas.

Propovídali si skoro celou noc, a když druhý den ráno odcházel extrémně nevyspalý, ale šťastný Míša do školy, Nugát ve svém nitru pocítil znova něco nového, přestože si nebyl zcela jist, co. Věděl, že ho čeká důležité rozhodnutí. Se svým systémem strašení a maximální dobou pobytu člověka v domě číslo padesát tři se svěřil Míšovi. „Je to na tobě,“ oznámil Míša statečně, přestože se v jeho hlase nacházel i smutek. „Jestli budeš chtít, odstěhujeme se.“ Nugát své rozhodnutí stále jen odkládal a odkládal. Mezitím se s Míšou stali nejlepšími přáteli. Míša mu vyprávěl, jak se se svou spolužačkou Lenkou snažili šplhat po okapu, což je oba stálo naražený loket a v Míšově případě i zlomený kotník. Nugát zas vyprávěl, jak po mu větě *miluji čokoládu* daroval jakýsi nebožák před úprkem z domu přes dvacet čokoládových tyčinek.

Třetí den od příjezdu Nežádalových se Míša rozhodl, že by Nugáta měli vidět i jeho rodiče. „Co to povídáš?!“ zhrzil se Nugát. Za svůj život se naučil jedno: lidé (tedy možná až na děti, což pro něj byla novinka) strašidla rádi nemají. Navíc nebyl příliš s to nechat nevystrašené další zákazníky. Míša však trval na svém. „Jestli budeš chtít, abychom se odstěhovali,“ namítl pevným hlasem, „moji rodiče musí znát důvod. Je mi devět, nebudou mi věřit, pokud tě neuvidí.“ Nugáta švalo, že má chlapec pravdu. Pokusil se tedy posbírat zbytky své původní hrdosti a posadil se na postel, zatímco odešel Míša z pokoje najít ty, které označoval jako *naši*. Jak se dalo u dospělých lidí čekat, první setkání se strašidlem se nedalo nazvat jako zrovna příjemné a přátelské. Když žena Nugáta spatřila, zaječela, popadla Míšu za ruku a spolu s ním se schovala za mohutného muže. Ten zařval *co to u všech čertů je* a nebýt jeho syna, byl by se po nebohém Nugátovi ohnal pěstmi. „Počkej,“ zvolal Míša a popadl tatínka za ruku, „je to můj kamarád!“

To tátu zmátlo. „Jak to myslíš?“

Chlapec obrátil oči v sloup. „No jak asi. Je to hodné strašidlo. A jmenuje se Nugát.“

Maminka, strachem celá zrudlá, se pomalu přestávala klepat. „Strašidla neexistují,“ prohlásila slabým hlasem, ale Míša jí pravděpodobně neslyšel, protože se plně soustředil na svého tatínka. „Prosím, nechejme si ho. Bude to *super*.“

Nugát si trochu odkašlal a pozdravil, čímž dospělé znova vyděsil. „Co jsi zač?“ dostala ze sebe Míšova máma. „No, strašidlo,“ odpověděl Nugát tiše. Chtěl dodat, že tu bydlí už dvě stě šest let, ale raději si to rozmyslel. Máma si ho zkoumavě prohlížela, než prohlásila: „Proč ne?“ Její

manžel na ni nevraživě pohlédl. „Myslíš to vážně, Hanko?“ Ta s úsměvem přikývla. „Míša aspoň nebude brečet, že chce psa nebo kočku. Víš přeci, že mám na srst alergii.“

„S tím naprosto nesouhlasím...“

Nežádalo souhlasili. Pátý večer už měli všechny krabice vybalené a pokoje plně vybavené. Věděli totiž, že se stěhovat nebudou. Protože Nugát se již rozhodl. Celý život ho zajímala pouze kariéra. Jeho hlavní potřeba byla uznání a obdiv ostatních. Jedna věc mu však ty stovky let chyběla. *Rodina*. Pocit jistoty. Až tehdy si uvědomil, že přestože to nevěděl, celý život pocit jistoty hledal. Strašil lidské bytosti, přestože hluboko uvnitř doufal, že se neleknou. Odháněl je z domu číslo padesát tři v Páté ulici, ale chtěl, aby zůstali. Celé věky si to neuvědomoval, až doteď. Po dvou stech letech hledání svou tajně vysněnou rodinu přeci jen našel.

Lidé si povídají, že až strašidla konečně najdou svůj klid, navždy zmizí.

To je lež. Všechna spokojená strašidla žijící se svými lidskými rodinami a nejlepšími přáteli to ví. A Nugát už to ví taky.

„Míšo? Mohl by sem na pár dní přijet můj dědeček?“